

Probuzení do neznáma

Kapitola I.

„Huh, kde to jsem?“ probouzí se neznámý, neznámo kde. „Au, sakra, hlava mě třeští, to je hrůza.“ stále si na něco stěžoval. „Kde to sakra jsem? Jak jsem se tu ocitl? Hm, ne, tohle místo mi nic neříká. Mělo by snad? Ne, asi ne... Co tu vůbec sakra dělám? V tuhle dobu? Neměl bych být doma? Kde vůbec bydlím?“ pokládal si pořád ty samé otázky. „Notak, vzchop se... KDO SAKRA JSEM?!! Nepamatuji se... na nic. Ztratil jsem snad paměť?“

Vstal a pořádně se rozhlédl, bohužel, jelikož byla tma jako v pytli, mnoho toho neviděl, jen blízké předměty a obrysy těch vzdálených. Vyšplhal se na nejbližší strom, ze kterého záhy spadl... „AU!! To bolelo!“ Začal se na něj škrábat znovu, ale opět spadl na zem... asi tak pětkrát. „Se na to můžu vykašlat.“ Ale konečně se mu to podařilo a on, neboť nic neviděl, se vlastně nic nedozvěděl, jen to, že je idiot. Ale to on přeci nevěděl, ztratil paměť... „Mám hlad,“ řekl si, „měl bych si najít něco k jídlu.“ Zaběhl do nedalekého kukuřičného pole, rychle si natrhal zepár kukuřic a honem rychle utíkal zpátky na strom, neboť ho začal pronásledovat statný kanec. Je tu ovšem jistý problém, ten idiot se na ten strom opět nemohl vyškrábat. Už to vypadalo, že ho ten divočák dohání, ale nestihl to. Tedy, ten divočák. „Fuu, to bylo tak tak, no nic, natrhám si pár jablek, najím se a počkám do rána, je přece moudřejší večera.“ Ona ale byla noc... Ale jak jinak, byl už podzim, kukuřice byla dávno zlatá, to ovšem náš amnézista nevěděl... Zakousl se do ní s chutí, když v tom... „JÁÁU,“ zařval, „to byl můj zub, se na to fakt vyseru!... Dám si aspoň ty jabka, třeba budou jedlý.“ Jablka sice jedlá byla, ale nesedla mu...

Po úmorně strávené noci si konečně ustlal na jedné z větví.

Ale nebyl by to náš známý idiot, kdyby si neustlal na té nejtenčí větvi, která se pod ním náhodou ulomila... „KŘACH“ spadl přímo na divočáka... „Ne, jen to ne, nemám se čím bránit.“ To prase na něj okamžitě zaútočilo. „AAARGH,“ kanec ho nabral na své mohutné kly a narval to s ním do stromu. Ovšem, k neznámého smůle, ten kanec mu kly propíchl obě plíce a nárazem mu prorazil lebku a zlomil tři žebra. Neznámý ihned upadl do hlubokého spánku...

Už svítalo...

„Co se to děje?“ blouzní. „Je to se mnou vážné? Jsem mrtvý?“ zdály se mu hrozné sny.

Když v tom měli náhodou okolo hlídku důstojník Pete a dva vojáci...

Všimli si toho raněného, jak tam leží a nemohli ho tam jen tak nechat. „Hoši,“ zvolal Pete, „rychle ho naložte na nosítka, vezmeme ho do města!“ „Ehm, Pete, kde je jako máme vzít?“ ironicky poznamenal jeden z vojáků. „Nojo, máš pravdu. No, to je jedno, prostě ho nějak vemte.“ „Jasně.“

Neznámý mezitím blouzní dál.

„Ah, slyším hlasy, jsou to snad lidé? Snaží se mi pomoci?“

„Teda, ten dopadl.“ „Co myslíš, Pete? Má vůbec nějakou naději?“ táže se jeden z vojáků. „To opravdu netuším,“ odpověděl Pete, „snad nám Carno řekne víc.“ „To asi jo, ale budeme-li tu jen tak klábosit, tak nám tu nejspíš zhebbe.“ „Nějakej drzej, ne?“ zařval na něj Pete, „ale máš pravdu, jdeme!“

Cestou do města se jeden z vojáků zničehonic zastavil...

„Chlapi, moment, musím vykonat potřebu.“ „Bože, to to nevydržíš, než dojdem do města?“

Konečně došli do města a namířili si to rovnou k mágovi.

U mága.

„Zdravím, Carno,“ zvolal na mága Pete. „Tady ti neseme nějakýho typana, docela dost to schytal, nemůžeš se na něj prosímtě hned podívat?“ a ukázal na místo, kde měl raněný ležet. Carno se k nim otočil a odvětil: „Zdravím, Pete, můžu, kde ho máte?“ Petovi se nad hlavou vznesly otazníky... „Do pr...!“ zařval, „my ho tam nechali!“ „Jsme my to ale kreténi, co?“ ironicky poznamenal jeden z vojáků. „Zavři hubu a dělej, jdeme pro něj!“ „Jasný!“ „Jen, jestli už nebude pozdě...“ ozval se i druhý voják. „Ty drž taky hubu a makej!“ zařval zlostně Pete.

„Ugh, je mi čím dál hůř, probudím se někdy?“ sní neznámý dál...

Mezitím Pete a jeho banda dorazili na místo.

„Paráda, chlapi, máme ho!“ „Ještě dýchá, snad ho Carno dá do kupy.“ poznamenal voják.

Neznámý cítí cizí dotyky... „Někdo mě zvedá, jsou to ti lidé?“

„Pořád vnímá, snad bude v cajku.“ „Doufejme, ale teď honem do města!“

Kapitola II.

Tak svižným krokem konečně dokráčeli i se zraněným do města.

„Tak tady ho máš, Carno.“ udýchaně zahýkal Pete, „Byla to docela makačka, že hoši? Kluci jen přikývli: „Jo, Pete.“ Pokládají ho na zem. „No dobře, už je tady, takže prosím klid“ řekl Carno. „Tak se na něj podíváme... A kur...“ zděsil se, „toho já znám!“ „Prosimtě, koho ti ten chudák asi tak může připomínat?“ ironicky na něj Pete. „Bohužel nepřipomíná, je to on, Alton!“ „Alton? Nebyl to náhodou ten psychopat, kterému surově zabili ženu, protože ho samotného se jim zabít nepodařilo? Ani nevím, co se s ním pak stalo...“ „Jo, je to on, na ksichty mám paměť dobrou, zas tak senilní nejsem.“ „A co vůbec udělal, že ho chtěli zabít? Už si toho moc nepamatuju.“ „Prej to byl sériovej vrah, kterej zabíjel na zakázku. Ženy, zvířata i děti... bylo mu to jedno. Tak na něj náš král poslal oddíl, kterej ho měl zlikvidovat, ale nespíš musel dostat echo od nějakýho špeha, protože když dorazili, byl dávno fuč. No a někdo to odnýt musel, stejně v tom jeho žena jela s ním. Ale to bys měl vědět spíš ty, ne? Já k milici nepatřím“ „Jojo, už si vzpomínám, byl to tvrdej oříšek. Tolik let jsme ho nemohli chytit a najednou se chytí sám, to je ale dement.“ „Dost možná, ale teď už dost řečí, musím ho z toho dostat, i když to byl kripl.“ „No, tak hlavně aby to přežil. Abychom ho potom mohli zabít sami, jak to bylo v plánu.“ „To mně potom bude jedno, co s ním uděláte, ale teď je v mejch rukách!“

Mezitím se našemu Altonovi zdály pořád ty samé sny dokola...

„Oh, cítím, jak neznámá síla proniká mým tělem... je to snad nějaká magie? Snaží se mi nějak ublížit? Ne, asi ne, udělali by to už před tím.“

Mezitím už z toho Carnovi začínalo pomalu hrabat...

„Co to ten magor pořád mele? Dyt' jsem ještě nezačal nic dělat...“ mluvil si zase pro změnu sám pro sebe on. Už ale opravdu musel začít něco dělat. „Už ale opravdu musím začít něco“

dělat!“ Začal mumlat nějaké zaříkadlo: „Notak, Carno, nebud’ srab. At’ je z něho zdравej chlap!“

UHUÁÁÁÁ... Alton cítí velkou sílu...

Probouzí se z hlubokého spánku a hned na Carna s otazníky:

„Uh, co se to stalo, kde to jsem?“ zeptal se. „Nazdar Altone, jsem...“ „Alton? Kdo? Co?“ „Nepřerušuj mě sakra, taky se na tebe dostane!“ „Promiň, držím hubu.“ „No to bych prosil! Takže: Jsem mág Carno a jsem zdejšíím léčitelem. Důstojník Pete a jeho parta tě našli kus za městem, jak se tam válíš totálně na sračky... a odnesli tě sem ke mně. Teda, až na druhéj pokus... Prej jsi byl totálně v prdeli, co jsi to tam proboha dělal?“ „Já? Nevím.“ Zmateně odpověděl Alton. „Pamatuji si jen ten pád a pak už jen tmou, nekonečnou tmou.“ „Hm, že by sis nic nepamatoval?“ nevěřícně na to Carno, „to se mi nezdá.“ Každopádně bys měl najít Peta s jeho bandou, jim vděčíš za svůj život. Pak se opět stav za mnou, zkusím ti připomenout, kdo jsi...“ „Hm, to je pěkný, ale kde je asi tak mám hledat?“ „Bože! Copak vím všechno? Zajdi se podívat do hospody, je hned naproti, anebo se ptej lidí.“ „Hm, tak dík.“

Tak se náš Alton vydal hledat Peta...

Cestou potkal mnoho lidí i nelidi: „Ahoj, nevíš, kde bych našel důstojníka Peta?“ „Haf?“ ani zvíře poznat nedokázal. „Asi nevíš, co?“ Stále mu to nedocházelo. „Tak si trhni!“ „Haf, vrrrrr, raf!“ pes si trhnul... „JÁÁÁÁU, to je moje noha!!“ Zařval. „Pustíš mě?“ Ale jelikož ten pes poslouchal na slovo, pustil ho.

Pokračoval dál...

„Dobrý den, paní, nevíte, kde bych našel důstojníka Peta?“ „Koho?“ „DŮSTOJNÍKA PETA!“ „KHO?“ „Radši nic.“

Už ho to přestávalo bavit, když v tom...

Potkal chlápka ve zbroji. „Do koho se to sereš, vole?“ „Promiň, nechtěl jsem do tebe vrazit, hledám důstojníka Peta.“ „Hm, to jsem já, kdo jsi ty?“ „Já? Ani nevím, ale ten chlápek, co mě z toho dostal, mi říká Altone.“ „Ahá, tak to jsi ty? A co tě ke mně přivádí?“ „No, co asi? Chci ti poděkovat za záchranu života, bez tebe bych to nezvládl.“ „Mně? Proč? To kluci tě sem odnesli, kdyby tam nebyli se mnou, tak tě tam asi nechám, protože bych tě jen těžko odnesl.“ „Aha, ale i tak díky. Jo a kde bych je našel?“ „Nejspíš budou nasávat v hospodě, vždycky tam choděj, když jim skončí šichta. Hospoda je hned naproti Carnovi, nejspíš jsi už kolem ní šel. Carno je ten, kterej tě probral.“ „Jojo, to už vím, tak já jdu za nimi, ahoj... a díky.“ „Není zač, ale už běž.“

A tak Alton vyrazil do hospody...

„Hej hospodskej, naley mi jedno pivo, ale rychle, mám žízeň!“ „Hele, moc tu na mě nevyřvávej, nebo na tebe pošlu tady hochy a věř, že se ti to nebude líbit.“ „Nono, snad jsem toho tolik neřek. A co vy hoši, copak tu děláte v tuhle hodinu?“ „Ále, dotáhli jsme k Carnovi nějakýho chlápka, tak se tu za něj modlíme. A navíc stejně máme padla.“ „K Carnovi? No tak to budu nejspíš já, důstojník Pete mě sem poslal, že hlavně vám vděčím za svůj život.“ „Aha, já si hned říkal, že seš mi nějakěj povědomej. Já su Nero a tohle je Fero.“ „Ahoj, já su Fero, neboj, to blbý jméno mi dali mí adoptivní rodiče, já su úplně normální.“ „Ahoj oba. Fakt vám díky za záchranu.“ „To byla maličkost. Ale co ty? Zeptal se Nero. To o sobě opravdu nic nevíš?“ „Já? Opravdu ne. Víš o mně snad něco ty?“ „No, snad je to, že když se spolu Carno a

Pete bavili, vypadalo to, že tě znají, prej jsi bejval hroznej psychouš, ale já o tobě nic nevím.“ „Psychouš? Co to kurva! Já?“ „Co já vím, běž se jich zeptat sám!“

Kapitola III.

Alton rychle cválá zpátky k Carnovi, aby se ho zeptal, co byl vůbec zač.

„Hele, Carno, na rovinu, co jsem vůbec zač?“ „Jednou to přijít muselo. Takže: Ty jsi Alton, masovej vrah. Zabíjel jsi na zakázku všechno, ženy, děti, zvířata, bylo ti to jedno. Tvoje žena ti v tom pomáhala, už si nepamatuju, v čem konkrétně, ale to je fuk. Každopádně jednou, když už na tebe měl král dostatek důkazů, na tebe vyslal oddíl, kterej to s tebou měl skoncovat. Vězení pro tebe byla škoda. Ale tobě mezitím dal nějakej parchant echo, takže když oddíl přišel do tvýho baráku, zbyla tam jen tvoje nic netušící žena. A jelikož byla tvůj komplic, odnesla to místo tebe, ji by totiž odvedli do vezení, její prohřešky tak hrozný nebyly. No a po tobě se slehla zem, až do teď. Po tolika letech ses chytil sám a musím říct, že to nechápu. Sériovej vrah a nechá se takhle zřít.“ „Děláš si kurva prdel? To ne! To nemůže být...!“ „Jo, je to pravda, bejt tebou, jdu se radši udat sám, protože Pete ví, kdo seš, a jen čeká, co s tím uděláš. Pokusíš-li se uprchnout, najde si tě, je to dobrej voják. Bejt tebou se přiznám, možná ti sníží trest.“ „Prosímtě, nic neříkej. Taková zrůda jsem byl? Je to pravda?“ „Bohužel jo, je to pravda. Radím ti dobře, přiznej se.“ „Asi máš pravdu, jdu se udat.“ „Hodně zdaru!“

A tak se náš vrahoun, s hlavou sklopenou, vydal, aby se Petovi udal.

„Ahoj Pete, jdu se udat.“ „Aha, takže už ti Carno všechno řekl.“ „Ano, už vím, kdo jsem a abych byl upřímněj, nemám chuť žít.“ „To je sice pěkný, ale s tím já už nic neudělám, pouze ti radím, abys zůstal na místě a nedělal voloviny, jen skočím do pro kluky do hospody a odvedeme tě společně.“ „Stejně pro mě nemá cenu utíkat, klidně tady počkám.“ „No to bych ti radil.“

Cestou z hospody...

„Co myslíte, hoši, pokusil se o útěk, nebo tam bude, jak to dřevo, pořád stát?“ „To uvidíme, až tam dojdeme.“ odpověděl voják „Asi tak.“ poznamenal i ten druhý.

Ale místo toho našli jen hrůzný nález. Ano, ležel tam Alton v kaluži krve. Měl probodnuté srdce, už mu nebylo pomoci...